

สัตว์โลกยอมเป็นไปตามกรรม

สุกัสนา อ่อนค้อม

S00009

๙...

เสียงระฆังตอนตีสี่เจียบหายไปนานแล้ว แต่เสียงเห่าหอนของสุนัขยังไม่มีทีท่าว่าจะหยุดลงง่าย ๆ เพราะเมื่อตัวหนึ่งหยุด อีกตัวก็ตั้งต้นหอนใหม่ ผลัดกันรุกผลัดกันรับอยู่อย่างนี้เป็นเวลาเกือบชั่วโมงแล้ว

ครูใหญ่กำลังเดินจงกรมระยะที่หกอยู่ รู้สึกรำคาญขึ้นมาตะหงิด ๆ เพราะแม้จะกำหนด “เสียงหนอ” ครั้งแล้วครั้งเล่า พวกมันก็ยังไมยอมหยุดเห่าหอน เหตุนี้กรรมงี่ที่เขาเปรียบเทียบคนพูดพร่ำไม่รู้จักกาลเทศะว่า “พวกปากหมา” แต่ก็แปลกตรงที่ว่าวันนี้ เสียงของพวกมันช่างโหยหวนชวนให้ขณลุกขนพองกว่าทุกวัน

“หรือจะเป็นเพราะพวกมันรู้ว่าวันนี้เป็นวันพระ ถึงได้หอนนานกว่าปกติ” เขาคิด

เดินจงกรมได้หนึ่งชั่วโมงเต็ม ๆ จึงกำหนดนั่ง หากยังไม่ทันได้นั่งก็เห็นพระรูปหนึ่งเดินขึ้นศาลาตรงมา แสงจากดวงไฟสีสิบแรงเทียนแม้จะไม่สว่างไสวเท่าไฟนีออน แต่ก็ทำให้เห็นชัดว่า ภิกษุรูปนั้นอายุอยู่ในราวเจ็ดสิบเศษ ร่างการทรุดโทรมชubbผอม จีวรดูเก่าสกปรก แถมยังขาดกระรุ่งกระริ่ง เหมือนเอาผ้าขี้ริ้วมาห่อหุ้มร่างเอาไว้

ภิกษุชราเดินตัวแข็งที่ตรงมา ดวงตาจับจ้องอยู่ที่ใบหน้าของครูใหญ่ ครั้นใกล้เข้ามาในระยะสักสามเมตร จึงได้รู้ว่าท่านมิได้เดิน หากลอยมาในลักษณะเท้าเรีย ๆ กับพื้น สติบอกทันทีว่า สิ่งที่เห็นข้างหน้านั้นมาจากต่างภพภูมิ

หันไปดูครุณ้อยสองคน เห็นจะเริ่มเดินจงกรม เพราะมัวอิด ๆ ออด ๆ กว่าจะตื่นกันได้ก็เกือบ ๆ ตีห้าเข้าไปแล้ว มิหน้าซ้ำ ยังเสียเวลาไปกับการล้างหน้าแปรงฟันอีกหลายนาที

มีคนตื่นอยู่ถึงสองคนเช่นนี้ความกลัวก็ลดน้อยลง แต่เพื่อให้แน่ใจว่าสิ่งที่เห็นไม่ใช่ภาพลวงตา จึงกำหนด “เห็นหนอ” สามครั้ง กำหนดแล้ว ภาพนั้นก็ยังไม่หายไป ครูวัยกลางคนจึงรวบรวมสติแล้วถามออกไปว่า

“ท่านเป็นใคร ขึ้นมาทำอะไรที่นี่”

“อาตมาเป็นพระอยู่วัดนี้ เขาเรียกอาตมาว่าหลวงตาเฟื่อง” เสียงนั้นแหลมเล็ก ผิด
แยกไปจากเสียงมนุษย์ธรรมดาสามัญ

“แล้วทำไมหลวงตาไม่ไปลงโบสถ์กับเขาล่ะครับ”

“อาตมาไม่ต้องลงโบสถ์ อย่าตกใจ อาตมาไม่ได้มาร้าย คือว่า อาตมาตายไปเมื่อสิบ
ปีที่แล้ว แต่ยังไม่ได้ไปไหน” ฟังแล้วชนลุกซู่ เมื่อภิกษุชราบอกว่าตายแล้ว แต่เมื่อท่านบอก
ว่าไม่ได้มาร้าย จึงกลั่นใจถามออกไปว่า “แล้วท่านขึ้นมาบนนี้ มีจุดประสงค์อะไรหรือครับ”

“มีสิ อาตมาจะมาขอส่วนบุญจากโยม อาตมาลำบากเหลือเกิน ต้องอด ๆ
อยาก ๆ หนาวก็หนาว โยมช่วยบอกท่านพระครูด้วยว่า อาตมาขอผ้าไตรสักหนึ่ง
สำหรับ แล้วเวลาโยมปฏิบัติกรรมฐาน ช่วยแผ่เมตตาอุทิศส่วนกุศลให้หลวงตาเฟื่อง วัด
ป่ามะม่วงด้วย อาตมาจะได้ไปเกิดเสียที วนเวียนอยู่ที่นี้มาสิบปีแล้ว เพราะยังใช้กรรม
ไม่หมด”

“เมื่อตอนท่านบวช ไม่ได้เจริญกรรมฐานหรือครับ จึงได้มีสภาพอย่างนี้”

“เปล่า อาตมาหัวดี้อ ท่านพระครูบอกอาตมาก็ไม่เชื่อ เพราะเป็นคนทิฐิสูง เห็นว่าท่าน
พระครูดีกว่า ไหนเลยจะมาสอนอาตมาได้ ก็เพราะไม่เชื่อท่านนี้แหละ ถึงต้องมาเป็นเปรต
อย่างที่โยมเห็นอยู่”

“เปรตหรือครับ ทำไมรูปร่างไม่เหมือนกับที่แม่เล่าให้ฟังสมัยผมเด็ก ๆ คือแม่บอกว่า
เปรตตัวนั้นสูงเท่าต้นตาล ปากเท่ารูเข็ม มือเท่าใบลาน แสดงว่าแม่หลอกผมใช้ไหมครับ”

“ไม่ได้หลอกหรือโยม เปรตมีหลายประเภท อย่างอาตมาที่ เป็นประเภทปรหัต
ตบุชชีวิกเปรต คือ เปรตที่มีการเลี้ยงชีวิตอยู่ โดยอาศัยบุญที่ผู้อื่นอุทิศให้ อาตมาถึงต้อง
มาขอส่วนบุญจากโยม โปรดเมตตาด้วยเถิด” เสียงนั้นทั้งขอร้องและวิงวอน

“ถ้าอย่างนั้นผมจะแผ่เมตตาอุทิศส่วนกุศลให้ทุกครั้งที่ทำกรรมฐาน ชื่อหลวงตาเฟื่อง
นะครับ”

“ถูกต้อง อาตมาต้องขอขอบใจโยมเป็นอย่างมาก ขอให้โยมจงตั้งอกตั้งใจปฏิบัติต่อไป
ทางนี้เป็นทางที่ประเสริฐที่สุดแล้ว อาตมายังนึกเสียดายเวลาที่ผ่านไปที่มัวหลงประมาทมัว
เมาในชีวิต จึงต้องมาตกระกำลำบากอย่างนี้ กว่าจะรู้สึกตัวก็สายเกินไปเสียแล้ว จงอย่างได้
เอาเยี่ยงอย่างอาตมาเลย นี่ถ้าได้ไปเกิดเป็นมนุษย์อีกครั้ง อาตมาจะเจริญสติปัญญา ๔ ไป
จนตลอดชีวิตทีเดียว จะไม่ประมาทมัวเมาอีกแล้ว เช็ดแล้ว อาตมาลาณะโยม”

ร่างนั้นค่อย ๆ ลอยห่างออกมาแล้วจึงหายวับไปกับความสลัวของรุ่งอรุณ บัดดลนั้น บรรดาสุนัขที่ส่งเสียงเห่าหอนมาตั้งแต่ตีสี่ ต่างพากันเงียบเสียงลงราวกับนัด

“ครูใหญ่ไม่สบายหรือเปล่าครับ ถึงได้ยืนพูดอยู่คนเดียวอย่างนั้น” ครูบุญมีเดินเข้ามาถามด้วยความสงสัย

“ผมกำลังคุยกับหลวงตาเฟื่อง คุณไม่เห็นหรือหรือ พระแก้ว ๆ ที่เดินขึ้นมาเมื่อครูนี้เอง”

“ผมไม่เห็นใครสักคน ไม่เชื่อถามครูอรุณดูได้”

“จริงครับ ครูใหญ่ยืนพูดตั้งมั่งอยู่คนเดียว ฟังไม่ได้ศัพท์ว่าพูดอะไรบ้าง ไม่สบายหรือเปล่าครับนี่” ครูน้อยอีกคนถามอย่างเป็นห่วง

“ปละ...เปล่า ผมไม่ได้เป็นอะไร ประเดี๋ยวผมจะไปพบหลวงพ่อสักหน่อย คุณสองคนไปเป็นเพื่อนผมหน่อยซี” ครูบุญมีดูนาฬิกาข้อมือแล้วท้วงว่า “เพิ่งจะตีห้าครึ่ง อีกตั้งครึ่งชั่วโมงท่านจึงจะออกจากโบสถ์ เราปฏิบัติกันไปพลาง ๆ ก่อนดีกว่า”

“คุณสองคนไม่รำคาญเสียงหมาหอนหรือ มันเพิ่งหยุดไปเดี๋ยวนี้เอง อะไรของมันักหนา หอนอยู่ได้เป็นชั่วโมง” ครูใหญ่ปน

“ใครว่า มันหอนตอนพระตีระฆังเดี่ยวเดี่ยวนั้น เอ...เข้านี้ครูใหญ่มีอะไรแปลก ๆ พิกล หรือว่ายังไม่อยากกลับบ้าน” ครูบุญมีเข้า ครูใหญ่จึงตัดสินใจไม่เล่าเรื่องประหลาดให้คนทั้งสองฟัง เพราะสองคนนี้จะต้องคิดว่าเขา “ไม่สบาย” สู้เก็บไว้ถามท่านพระครูจะดีกว่า

“ว่าไง จะไปกุฎิท่านพระครูกับผมได้ไหม” ครูใหญ่ชวนอีก

“ไปก็ไป ไปนั่งสมาธิรอท่านก็ได้” ครูอรุณพูด แล้วทั้งสามคนจึงพากันไปนั่งรออยู่ที่กุฎิท่านพระครู อากาศภายนอกค่อนข้างหนาวเย็น เพราะย่างเข้าฤดูหนาว แต่ในจิตใจของครูใหญ่กลับร้อนรุ่มตั้งไฟสุ่มขอน ทั้งร้อนใจและใจร้อนอยากพบท่านพระครูเป็นที่สุด

เสร็จจากสังฆกรรมในโบสถ์แล้ว ท่านพระครูจึงเดินกลับกุฎิเพื่อเตรียมออกบิณฑบาตโปรดสัตว์เช่นเดียวกับภิกษุอื่น ๆ ในวัด ครั้นถึงกุฎิก็ต้องแปลกใจเมื่อเห็นครูสามคนนั่งรออยู่ ท่านคิดว่าเขามาลา จึงชวนให้อยู่รับประทานอาหารเข้าก่อน

“พวกผมยังไม่กลับหรือครับ แต่ผมมีปัญหามาบางอย่างจะมาเรียนถามหลวงพ่อครับ ต้องขอประทานโทษที่มารบกวนแต่เช้า” ครูใหญ่ออกตัว

“มีอะไรหรือ ทำทางดูร้อนใจพิกล”

“หลวงพ่อกับ ที่วัดนี้มีพระชื่อ หลวงตาเฟื่องหรือเปล่านั้น” ท่านพระครูหนึ่งนี่ก็อยู่ ประเดี๋ยวหนึ่ง จึงตอบว่า

“มี แต่ตายไปนานแล้ว แกเป็นจำสิบตำรวจ เกษียณอายุแล้วมาบวชที่นี่ ครูใหญ่รู้จัก แกหรือ”

“ไม่รู้จักหรอกครับ แต่ท่านมาหาผมเมื่อกี้ มาแนะนำตัวว่าชื่อหลวงตาเฟื่อง” แล้ว ครูใหญ่จึงเล่าเรื่องที่เกิดขึ้นให้ท่านพระครูฟังอย่างละเอียด ฟังแล้ว ท่านเจ้าของกุฎจึงพูดขึ้น ว่า

“น่าอายเหลือเกิน ตัวเป็นพระแต่มาขอส่วนบุญจากญาติโยม ครูเห็นหรือยังล่ะ ว่า พระก็ไปทอด ไปอบายได้ถ้าประมาท หลวงตาเฟื่องแกคือ อาตมาเตือนด้วยความหวังดี แกก็ไม่เชื่อ เกียดคร้านเอาแต่กินกับนอน นอกจากนี่ยังขโมยของวัดไป ผากลูกผากหลานเป็นประจำ โหนบ้านแกอยู่ใต้วัดไปโหน

อาตมาบอกว่ามันบาปนะหลวงตา แกก็ทำไม่รู้ไม่ชี้ เสร็จแล้วเป็นยังไง ไปเกิดเป็นเปรตเลยเห็นไหม ครูใหญ่น่าจะถามแกดูว่าทำไมถึงใช้ให้ครูมาขอผ้าไตร ทำไมแกไม่มาขอเอง”

“ผมก็คิดจะถามอยู่เหมือนกัน แต่ยังไงไม่ทราบ ลืมเสียได้ สงสัยจะกลัวมากไปหน่อย”

“แกคงรู้ว่า เมื่อคืนมีคนเขาเอาผ้าไตรมาถวายอาตมาหนึ่งสำหรับ เลยใช้ให้ครูใหญ่มาขอ ฉลาดดีนี่ ถ้าอย่างนั้น เดี่ยวโยมกลับไปปฏิบัติต่อจนถึงเวลาอาหาร รับประทานอาหารกันแล้ว ค่อยมาหาอาตมา อาตมาจะออกไปบิณฑบาตอยู่เหมือนกัน เรื่องนั้นค่อยว่ากันใหม่”

แล้วท่านพระครูจึงออกบิณฑบาต โดยมีนายสมชายหิ้วปืนโตเดินตามหลัง ครูสามคน กลับมายังศาลา ไม่มีใครพูดถึงหลวงตาเฟื่องอีก ด้วยกลัวว่าแกจะมาปรากฏตัว ฟ้ายังไม่ทันสาง เพราะดวงตะวันยังไม่ขึ้น พวกอมนุษย์จึงมีสิทธิ์ที่จะมาป่วนเปื้อนให้เห็นได้

ท่านพระครูฉันเช้าเสร็จได้สักพัก ครูใหญ่หนึ่งคนก็นำครูน้อยสองคนเข้ามาหา แต่ละคนมีกระเป๋าเสื้อผ้ามาด้วย แสดงว่าเตรียมพร้อมที่จะกลับ

“อยู่กันอีกซักคืนเถอะน่า” ท่านเจ้าอาวาสแกล้งเข้า

“ไม่ไหวครับ” สามเสียงตอบขึ้นพร้อมกัน

“อ้าว เผื่อจะได้เลขเด็ด หลวงตาเฟื่องแกให้หวยแม่นนา” คราวนี้ครูบุญมีกับครูอรุณ ทำท่าสนใจ ครูบุญมีพูดว่า

“อยากได้นะอยากหรือครับ แต่กลัวจะซ้อคไปเสียก่อน”

“หลวงพ่อกับ ตกลงว่าหลวงพ่จะให้ผ้าไตรหลวงตาเฟื่องไช้ไหมครับ” ครูใหญ่ทวงถาม เพราะไม่แน่ใจว่า “ภาระ” ที่รับปากมานั้นเสร็จสิ้นหรือยัง

“เออแน่ะ เกือบลืมนะ เอออย่างนี้ เดี่ยวอาตมาจะฝากผ้าให้ครูใหญ่นำไปถวายพระ ต้องถวายพระกรรมฐานนะ อย่าไปถวายชี้อ้ว” ท่านพูดภาษาจีนก็เป็นเหมือนกัน

“ทำไมต้องถวายเฉพาะพระกรรมฐานเล่าครับหลวงพ่” ครูอรุณถาม

“ก็ท่านจะได้กวาดน้ำอุทิศส่วนกุศลไปให้หลวงตาเฟื่องได้ ถ้าพระที่ไม่ปฏิบัติ จะอุทิศไปไม่ถึง พระบางรูปทองบทกวาดน้ำไม่เป็นด้วยซ้ำ อย่างหลวงตาเฟื่องนี้ทองได้เสียที่ไหน ขนาดบวชมาตั้งสิบพรรษา เวลาเขานิมนต์ไปสวด ก็ทำปากขมุขมิบไปยังงั้นเอง แต่อย่าพูดไปนะ พระแบบหลวงตาเฟื่องเดี๋ยวนี้มีเยอะ แล้วท่านก็หัวเราะ จากนั้นจึงหยิบผ้าไตรส่งให้ครูใหญ่

“ถือไปยังงั้นแหละ ไม่ต้องห่อหุ้มหรือห่อหุ้มก็ได้ถวายแล้ว” ท่านพูดเช่นนี้ด้วยรู้ว่คนทั้งสามจะไปพบพระธุดงค์กลางทาง เพราะ “เห็นหนอ” บอกอย่างนั้น

“เออเออแล้วอาตมาจะช่วยแผ่เมตตาให้แก่อีกแรงหนึ่ง จะได้ไปเกิดเร็ว ๆ นี่ถ้าครูใหญ่ไม่บอก อาตมาก็ไม่รู้ว่าจะไปเกิดเป็นเปรต ลืมไปเลย”

“หลวงพ่ได้ “เห็นหนอ” แต่ทำไมไม่รู้เล่าครับ” ครูอรุณสงสัย

“อ้อ...นี่แสดงว่าครูยังเข้าใจ “เห็นหนอ” ไม่ถ่องแท้ ดีแล้วที่พูดขึ้น อาตมาจะได้ถือโอกาสอธิบายเสียเลย จริงอยู่ แม้อาตมาจะได้ “เห็นหนอ” แต่ก็ได้หมายความว่า จะได้ตลอดเวลาเมื่อไหร่กัน แหม ถ้าเป็นอย่างนั้นก็ยุ่งเลยนะซี วัน ๆ ไม่เป็นอันทำอะไรแล้วเพราะเที่ยวไปเห็นคนโน้นคนนี้วุ่นวายไปหมด

โปรดจำไว้ว่าเราจะ “เห็นหนอ” ก็ต่อเมื่อเราตั้งสติกำหนดจิตเท่านั้น อย่างที่อาตมากำลังคุยกับโยมอยู่ที่นี่ อาตมาก็เห็นโยมเป็นโยมเหมือน ๆ กับที่คนอื่น ๆ เห็น แต่ถ้าอาตมาอยากรู้ว่าโยมกำลังคิดอะไรอยู่ อาตมาก็จะตั้งสติกำหนดจิต แล้ว “เห็นหนอ” จึงจะเกิด นี่มันเป็นยั้งงั้น พอจะเข้าใจหรือยังเล่า”

“ครับ เข้าใจแล้วครับ หลวงพ่อกับ แล้วคนที่เจริญสติปัญญา ๔ มีโอกาสได้ “เห็นหนอ” ทุกคนไหมครับ” ครูบุญมีสงสัย

“ไม่ทุกคน ก็คนที่จบปริญญาตรีได้ก็ยั้งงั้นทุกคนหรือเปล่าเล่า”

“ได้เป็นบางคนครับ” ครูอรุณตอบ

“เหมือนกันนั่นแหละ คนที่เจริญสติปัญญา ๔ บางคนก็ไม่ได้ “เห็นหนอ” เพราะมันไม่ใช่จุดหมายของการปฏิบัติ เป็นเพียงผลพลอยได้เท่านั้น อาตมาจะยกตัวอย่างในสมัยพุทธกาลเรื่อง พระอุบลวัณณาเถรี คนนี้เป็นพระอรหันต์มีฤทธิ์มาก

ในบรรดาพระเถระผู้มีฤทธิ์ ต้องยกให้พระโมคคัลลานะ แต่ถ้าพระเถรี ต้องยกให้พระอุบลวัณณา แต่ถึงแม้จะมีฤทธิ์ ก็ยังถูก **นันทมาณพ** ช่มชืดกระทำชำเรา ซึ่งอันนี้เป็นเรื่องของกรรมเก่าครั้งอดีตชาติที่ท่านประพฤติผิดศีลข้อสาม คนก็พากันสงสัยว่า ทำไมทั้ง ๆ ที่มีฤทธิ์ยังถูกช่มชืดได้ นี่ก็เหมือนกัน คือเมื่อท่านยังไม่ตั้งสติกำหนดจิต ฤทธิ์มันก็ยังไม่เกิด

ในคัมภีร์กล่าวว่า ตอนจะถูกช่มชืดนั้น ท่านไปข้างนอกมา ทั้งเหนื่อยทั้งร้อน กำลังจะนอนพัก นันทมาณพซึ่งซ่อนอยู่ใต้เตียงก็ถือโอกาสช่มชืดตอนนี่ เมื่อนันทมาณพช่มชืดเสร็จก็ถูกรณีสือบ เพราะว่าทำร้ายพระอรหันต์ ถือว่ามีโทษหนัก บาปมาก เห็นไหมว่า ถ้าไม่ตั้งสติกำหนดจิต ฤทธิ์ก็ไม่เกิด เหมือนอย่างนี้อาตมาลืมหลวงตาเฟื่อง แล้วแกก็ไม่มาปรากฏให้เห็น ก็เลยไม่รู้กัน อ้อ...ยังเป็นเปรตอยู่หรือนี่”

“ครับ ท่านบอกว่า เป็นปรทัตตูปชีวิกเปรต พวกเปรตนี้มีหลายประเภทหรือครับหลวงพ่อ”

“เท่าที่อาตมาทราบ มีสี่ประเภท คือ **ปรทัตตูปชีวิกเปรต** คือ พวกที่มีชีวิตอยู่ด้วยการขอส่วนบุญจากผู้อื่น **ขุปปิपालิกเปรต** คือ พวกที่ถูกเบียดเบียนด้วยการหิวข้าวหิวน้ำ **นิชฌามัตตมหิกเปรต** คือ พวกที่ถูกไฟเผาให้เร่าร้อนอยู่เสมอ และ **กาลกัญจิกเปรต** เป็นชื่อของอสุราที่เป็นเปรต ครุอยากจะเป็นเปรตประเภทไหนล่ะ” ท่านถามครูอรุณ

“ไม่อยากเป็นสักประเภทเดียวครับ”

“ทำกรรมอะไรจึงไปเกิดเป็นเปรตครับหลวงพ่อ” ครูบุญมีถาม

“ก็ความโลภนะซี เขาเรียกว่า **จิตมีโลภะ** อย่างหลงตาเฟื่องที่ขโมยของวัดไปให้ลูกกิน เพราะจิตยังมีโลภะ ยังหวงลูก คนที่ตายขณะที่จิตมีโลภะ เช่นยังหวงโนนหวงนี้ ไม่ว่าจะหวงสมบัติหรือหวงลูกหลาน ก็ถือว่ามีโลภะ ถ้าไม่ไปเกิดเป็นเปรต ก็ไปเกิดเป็นอสุรกาย

ฉะนั้นโยมจงจำเอาไว้ เวลาตายต้องทำจิตให้ผ่องใส จะได้ไปสุคติภูมิ ถ้าตายขณะจิตมีกิเลส เช่นถ้ามีโทสะ จะไปเกิดเป็นสัตว์นรก ถ้ามีโลภะจะไปเกิดเป็นเปรตหรืออสุรกาย ถ้ามีโมหะก็จะไปเกิดเป็นเดรัจฉาน

ดังนั้น ถ้ารู้ว่ากำลังจะตายก็อย่าไปหวง อย่าไปโลภ โกรธ หลง จะได้ไม่ต้องไปอบายภูมิ อาตมาจะเล่าเรื่องจริงให้ฟังเรื่องหนึ่ง อยากฟังไหมเล่า”

“อยากฟังครับ” คนทั้งสามตอบ

“เออละ อยากฟังก็จะเล่าให้ฟัง มีเจ้าคณะอำเภอรูปหนึ่ง อย่านำเอาตมาเอ่ยชื่อเลยนะ เพราะไหน ๆ ท่านก็มรณภาพไปแล้ว เจ้าคณะอำเภอรูปนี้ท่านสะสมผ้าไตรไว้เป็นร้อย ๆ สำหรับ ใส่ตู้เรียงรายเต็มกุฏิไปหมดแล้วท่านก็หวงมาก ไม่ยอมแจกไตร เพราะตั้งใจว่า อายุครบ ๘๐ จะทำบุญใหญ่ แล้วค่อยแจกตอนนั้น

แต่ปรากฏว่า พออายุ ๗๕ ปี ท่านก็มรณภาพแล้วไปเกิดเป็นเปรต เห็นไหม ประมาณ นิดเดียว ไปเกิดเป็นเปรตเลย จะว่าท่านโลกก็ไม่เชิง เพราะท่านตั้งใจไว้ว่า อายุ ๘๐ ถึงจะแจก ทีนี้ท่านก็เลยตายขณะที่จิตมีโลภะ คือหวงผ้าไตร

“หลวงพ่อบอกได้อย่างไรครับ ว่าท่านไปเกิดเป็นเปรต” ครูใหญ่ถาม

“ท่านมาบอกเอาตมา มาแบบเดียวกับที่หลวงตาเฟื่องมาหาครูใหญ่นั้นแหละ แต่แย้งกว่าหลวงตาเฟื่องตรงที่ไม่มีอะไรยุ่งเหยิง มาแบบซีเปลี่ยว ว้างนั้นเถอะ มาถึงก็บอกเอาตมาว่า

“ท่านพระครู ผมหนาวเหลือเกินวันเผาศพ ช่วยเอาผ้าไตรแจกให้หมด แล้วอุทิศส่วนกุศลไปให้ผมด้วย”

เอาตมาก็จัดการให้ ค็นนั้นก็มาขบใจ ยุ่งเหยิงเรียบร้อย บอกว่าสบายแล้ว นี่เห็นหรือยัง ประมาณไม่ได้เลย เผลอไปนิดเดียวยังไปทุกคืนเสียได้

นี่แหละ พระพุทธองค์ถึงได้ทรงเตือนหนักว่า ไม่ให้ประมาณ ทีนี้เห็นความสำคัญของสติ หรือยังว่า การมีสติรู้ตัวทั่วพร้อมอยู่ตลอดเวลา นั้น มีประโยชน์มาก เห็นด้วยไหมเล่า”

“เห็นด้วยครับ” ครูสามคนตอบ แล้วครูใหญ่จึงพูดขึ้นว่า

“หลวงพ่อบอกครับ พวกผมเห็นจะต้องกราบลาและต้องขอรบของพระคุณหลวงพ่อบ้าง อย่างสูง ที่ได้เมตตาพวกผมให้ได้รับความสะดวกสบายทุกอย่าง ได้อาหารบำรุงร่างกาย แล้ว ยังได้ธรรมะบำรุงจิตใจอีกด้วย และในฐานะที่พวกผมเป็นครูบาอาจารย์ ก็จะนำความรู้นี้ ไปอบรมสั่งสอนแก่เยาวชนให้เป็นพลเมืองดีของชาติสืบไปในอนาคต

สุดท้ายนี้ พวกผมไม่มีอะไรจะตอบแทนพระคุณของหลวงพ่อบอก นอกจากจะขออนุญาต ถวายเงินจำนวนหนึ่งเพื่อสมทบทุนเป็นค่าอาหาร เลี้ยงพระ เณร และญาติโยมที่มาเข้ากรรมฐาน ได้ทราบมาว่า หลวงพ่อบอกต้องรับภาระหนักในเรื่องนี้ พวกผมพอจะช่วยแบ่งเบาได้บ้างตามกำลังศรัทธาและกำลังทรัพย์” ครูใหญ่พูดค่อนข้างยาว แล้วจึงถวายเงินจำนวนหนึ่ง ซึ่งใส่ซองปิดผนึกอย่างเรียบร้อย

“ขออนุโมทนา ขอให้ครูใหญ่และคณะจงเดินทางกลับถึงบ้านโดยสวัสดิภาพ แล้วขอให้หมั่นเจริญกรรมฐานกันทุกวัน ในสามคนนี้จะมียกหนึ่งถูกลี้อตเตอร์รางวัลใหญ่ อย่างไรก็ตาม

ก็ตาม ถ้าเป็นไปได้ อาตมาขอขมาขอบิณฑบาต ขอให้เลิกเสีย เพราะมันเป็นการพนัน แต่ที่ซื้อไว้แล้วก็ไม่เป็นไร เอาเถอะ ที่จะถูกนะ ซื้อไว้แล้ว ไม่ต้องซื้อใหม่”

บังเอิญคนทั้งสามต่างก็ซื้อไว้คนละฉบับ จึงพากันคิดว่าคนโชคดีที่ท่านพระครูพูดถึงนั้น คือตัวเขา คนเป็นครูใหญ่นั้นตั้งปณิธานไว้แล้วว่าจะเลิกอย่างเด็ดขาด ไม่หวังว่าจะถูกหรือไม่ก็ตาม การได้มีโอกาสมาลี้มรสพระธรรมในครั้ง นี้ มีค่ากว่าการถูกรางวัลที่หนึ่งเป็นไหน ๆ

เวลาตีสี่ของวันรุ่งขึ้น ท่านพระครูตื่นขึ้นปฏิบัติกรรมฐานเป็นเวลาสองชั่วโมงเช่นเคย และไม่ลืมที่จะแผ่เมตตาไปให้หลวงตาเพื่องดงที่ได้ลั่นวาจาไว้กับครูใหญ่ เมื่อคืน ก่อนจำวัด ท่านก็ได้อุทิศส่วนกุศลไปให้ภิกษุหนึ่งครั้งหนึ่งแล้ว ก็คงจะพอช่วยได้บ้าง แผ่เมตตาเสร็จ ท่านจึงกำหนดออกจากกรรมฐาน พอลืมตาขึ้น จึงเห็นหลวงตาเพื่องนั่งพับเพียบพนมมือแต่อยู่ต่อหน้า

“ผมมาขอขอบคุณท่านพระครูที่ได้ช่วยสงเคราะห์ ผมสบายแล้ว” ภิกษุชราบอกกล่าว

“ท่านมาก็ดีแล้ว ผมอยากจะทำสักหน่อย” ท่านพระครูพูดขึ้น

“ต่อว่ามาก ๆ ก็ได้ คราวนี้ผมยอมจำนนทุกอย่าง เช็ดแล้ว ถ้าผมเชื่อท่านพระครูเสียแต่แรกก็คงไม่ลำบากถึงปานนี้” ฝ่ายนั้นรำพึงรำพัน

“เรื่องที่ผมอยากจะทำก็คือ ทำไมท่านไม่มาบอกผมตั้งแต่ที่แรก เพราะอย่างน้อยผมก็ช่วยท่านไม่ต้องอด ๆ อดยาก ๆ แล้วทำไมไม่มาบอกผมตรง ๆ ต้องไปผ่านทางครูใหญ่ ท่านไม่อายเขาหรือไง ที่เป็นพระ แต่ไปขอส่วนบุญจากฆราวาส มาขอจากพระด้วยกันก็ยังมี ท่านเห็นผมเป็นอะไร ถึงได้ข้ามหน้าข้ามตาไป” เจ้าของกุฎิต่อว่าต่อขานเป็นการใหญ่

“ผมกลัวท่านพระครูจะไม่เมตตาให้ก็เลยไม่กล้า อีกร้อย ผมก็อยากจะทำกรรมที่ก่อกวนนั้นด้วยตนเอง ก็ท่านพระครูเคยสอนไว้ไม่ใช่หรือว่า ภารกรรมแทนกันไม่ได้ ใครสร้างเหตุคนนั้นก็ต้องรับผล”

“ถูกแล้ว แต่ผมหมายความว่า อย่างน้อยก็ยังช่วยให้ทุเลาเบาบางลงได้บ้าง”

“แต่ตอนนี้ท่านก็ได้ช่วยผมแล้ว ผมเป็นหนี้บุญคุณท่านพระครูมากเหลือเกิน นี่ถ้าได้ไปเกิดเป็นมนุษย์อีก ผมจะตั้งหน้าตั้งตาเจริญสติปัญญา ๔ ไปจนตลอดชีวิต ผมรู้แล้วว่า การเวียนว่ายตายเกิดมันทุกอย่าง ไร ผมเห็นจะต้องลา ขอบพระคุณสำหรับผ้าไตรใหม่เอี่ยมที่ผมนั่งห่มอยู่นี้”

พูดจบ ภิกษุชราแก้มลงกราบสามครั้ง แล้วร่างนั้นก็ค่อย ๆ เลื่อนหายไปในความสลัวของยามอรุณ

มีต่อ.....๑๐